

Confesiune

Mihai Eminescu

Aci este lumea... de-o sfărâm – e sfărâmată.
De sfărâm pe vecie acest idol de lut
Eterna pace-ntinde imperiul ei mut
Și soarele pe ceruri se-nchide ca o rană
Ce arde-n universul bolnav de viață vană.
Și marea tace-nceată; cântau strigoi; mișcare;
O noapte condensată, în veci nepieritoare,
Ca noaptea din sicrie, din groapă, din caverne –
Povestea liniștită a morții cei eterne...
Nu vezi că deși chipu-mi arat-a fi de gheață,
Un vis al meu căldura-i, lumina și viața?
V-am înșelat, nemernici, v-am închegat în vreme,
V-am aruncat în viață plecați sub anateme
Să vă urâți din leagăn, să v-omorâți în vain,
V-am semănat în spațiu pe voi sămânța Cain,
Să curăț am vrut sânu-mi de tot ce-i crud, spurcat
Și pentru voi anume creai al vieții iad.
Și să vă-nșele vecinic l-am îmbrăcat frumos
Cu nopți senine-n stele, cu soare auros.
În sâmburii durerii eu pus-am fericire,
În vicii am pus miere și în păcat zâmbire.
Tot ce-aspirați în lume, toate-au același fine.
În mantie de rege m-am îmbrăcat pe mine
Și de vă-ntindeți mâna dup-a mea umbra-avară,
Las mantia să-mi cadă și mă revedeți iară.
Coroană, aur, glorii, cântare și comori,
Istorie și nume, iubire și onori
Sunt basmele ce-nconjur, râzânde, chipul meu:
Atingeți-le numai și veți vedea că-s... eu.
Din frazele istoriei mirosul meu v-atinge...
Am zugrăvit în ochii-ți semănături de stele.
Moarte și nemurire sunt numai umbre a mele.

Ca să vă-nșel privirea am născocit eu timpul.
El vă arată iadul, imperiul, Olimpul
Și cu mândrie poartă a vecinicieii mască
Când mama lui e-o clipă, care când stă să-l nască
Îl și ucide. Totuși, în clipa suspendată,
Dacă din noapte-eternă o ființă se arată,
El vede cer și stele, oceanul, universul;

El nu-mi zărește ochii, el nu-mi aude mersul
Ce-l sperie – trecutul – gigant cu visuri sumbre.

Viitorul gol, nimica și umbra unei umbre.
A clipelor cadavre din cărți el stă s-adune,
În petice de vreme cătând înțelepciune.
Ce înțeles au ele... ce este a lor fire?
Nimicnicie, umbră, mizerie, pieire.

Nu vrei s-asculți de mine. - Nu știi s-asculți. - Mi-e milă.
Nu este dat ca omul cel muritor, în silă
Să poarte-n a lui suflet confesia-mi cumplită,
Să ducă-n piept durerea - aceea ce menită
A fost ca să o poarte o omenire toată,
Prea grea pentru un om e... ea trebuie sfărmată
În mii bucăți, ca astfel să o puteți purta.
Nefericite iată confesiunea mea.